

РЕШЕНИЕ

№ 324

гр. Сливен, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря М. Анг. Андонова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20232230102344 по описа за 2023 година

Предмет на производството е иск , предявен по реда на чл.422 ГПК, вр.чл.79 и чл.86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 15.03.2017г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, и ответника бил сключен договор за потребителски паричен кредит PLUS-14630895, въз основа на който между страните възникнало облигационноправно правоотношение. По силата на договора, на ответника бил предоставен кредит в размер на 6 0000 лв., която сума била получена от ответника по посочена от него банкова сметка. Съгласно чл. 2 от Договора за кредит, кредитополучателят дължал такса ангажимент, посочена в съответното поле, срещу което кредиторът сключил договора при фиксиран лихвен процент. Таксата се заплащала при усвояване на кредита, като кредиторът удържал съответната сума от общия размер на кредита. Сочи, че на 16.03.2017г. кредиторът превел по банкова сметка на ответника сума в размер на 5 790 лв. / с удържана такса ангажимент/, с което изпълнил в цялост задължението си по договора. Ответникът се задължил да върне предоставения кредит (главница), ведно с дължимите лихви на 60 бр. месечни погасителни вноски, посочени в погасителен план. Договореният фиксиран лихвен процент бил в размер на 26,71%. Размерът на ГПР бил 32,57%.

Твърди, че падежа на първата просрочена месечна погасителна вноска настъпил на 20.11.2018г. и от следващия ден длъжникът изпаднал в забава. В този случай съгласно чл.86 ЗЗД дължал обезщетение за забава. Крайният срок за изпълнение на договора настъпил на 20.03.2022г., с което станал изискуем

целият неизплатен остатък. Сочи, че претендираната лихва за забава била начислена само за част от периода, в който длъжникът бил в забава, а именно — от 20.02.2020 г. до 17.02.2023 г., с изключение на периода от 13.03.2020 г. до 13.07.2020 г.

На 19.08.2019 г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс С.А., клон България“ /правоприемник на кредитодателя „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД, в качеството му на цедент и ищцовото дружество в качеството му на цесионер бил сключен Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания, между които и вземането от ответника. Уведомление за цесия било връчено лично на ответника на 19.12.2019г.

Твърди, че депозирал заявление по чл. 410 ГПК и било образувано чгд № 767/2023г. на СлРС. Била издадена заповед за изпълнение, връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, което обусловило депозиране на искова молба.

Иска се от съда признаване за установено, че ответника дължи на ищцовото дружество следните суми: **5 085,04 лв.**, главница, ведно със законната лихва, считано от 21.02.2023г. датата на подаване на заявлението за издаване па заповед за изпълнение до окончателното изплащане на задължението; **2 613,41 лв.**, договорна възнаградителна лихва, начислена за периода от 20.11.2018 г. до 20.03.2022 г. ; **1 388,94 лева** — лихва за забава, начислена за периода от 17.02.2020г. до 17.02.2023 г., с изключение на периода от 13.03.2020г. до 13.07.2020г.

Претендират се разноси, сторени в заповедното и в настоящото исково производство.

В срока по чл.131 ГПК отговор е депозиран от назначен на ответника особен представител, който оспорва претенцията. Прави възражение за нищожност на договора за кредит, тъй като не отговарял на чл. 10, ал.1, т.1, чл.5 и чл.11, ал.1, т.7, т.9., т.10 и т.11 ЗПК. В тази връзка твърди, че в договора била посочена абсолютна стойност на лихвения процент - 26.71 %., като липсвали каквито и да било условия за прилагането му. Макар и посочено, че лихвеният процент бил фиксиран, липсвали уговорки, от които да е видно дали се отнася за целия срок на кредита или има изключения, например при преизчисляване на размера на задължението при инфлация над 2%.

Не била посочена абсолютната стойност на ГПР и кои компоненти включвал. В процесния договор по същество липсвал погасителен план. съставен съгласно изискванията на закона, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, както и разбираема информация относно каква част от погасителната вноска погасява отделните компоненти от задължението: главница, възнаградителна лихва, застраховка, такси и др.

Не било спазено и изискването на чл.10, ал.1 ЗПК за размер на шрифта - не по- малък от 12. Шрифтът на представените Общи условия за

застраховка "Защита на плащанията" бил видимо различен от шрифта на останалата част от договора, размерът му бил под допустимия от закона и трудно четим.

Не било ясно застрахователната премия в размер на 2 016 лв. част ли е от общата стойност на плащанията в размер на 12 987лв. или не и защо този параметър „застрахователна премия" била част от договора. Също така не било ясно посочените равни месечни вноски в размер на 216.45лв. какво плащане и в какъв размер включвали - главница, възнаградителна лихва и/или др. плащания. Процесният договор бил сключен и в нарушение на чл.143 ЗЗП и чл.26 ЗЗД. Посоченият в договора лихвен процент и ГПР били сключени в условията на неравнопоставеност, водещи до нищожност поради противоречие с добрите нрави / чл.26. ал.1, предл.3 от ЗЗД/ , тъй като се създавала възможност за неоснователно обогатяване за кредитополучателя.

Прави възражение за погасяване на задълженията по давност. Съгласно уговорката в т. 5, изр.второ от договора, при „просрочване на две или повече месечни вноски считано от падежа на втората непогасена вноска, кредита ставал предсрочно изискуем в целия му размер, включително всички определени в този договор надбавки ведно с дължимото обезщетение за забава. Самият ищец твърдял, че ответникът не изплатил вноската с падеж 20.11.2018г. и преустановил последващите определени в плана плащания. По тази причина се счита, че паричния кредит за неиздължената част след втората неиздължена вноски с падеж на 20.12.2018г. кредитът станал предсрочно изискуем по силата на самата уговорка, а не както твърди ищецът с изтичането срока на договора- 20.03.2022г. С настъпването на предсрочната изискуемост на неиздължената част от кредита, отпадало задължението на ответника за заплащане на уговорената по договора възнаградителна лихва претендирана от ищеца в размер на 2 613.41лв.

В заключение се оспорват претенциите и се иска отхвърлянето им, като неоснователни.

Съдът, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и писмено доказателствено средство намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.03.2017г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс" ЕАД и ответникът бил сключен договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 14630895, по силата на който била предоставена сума в размер на 6 000 лв. Включена била застрахователна премия в размер на 2 016 лв. и такса ангажимент в размер на 210 лв. Размерът на всяка погасителна вноска била 216,45 лв., брой вноски 60 с дата на начална вноска 20.04.2017г. и последна падежна дата 20.03.2022г. Обща стойност на плащанията 12 987 лв., фиксиран лихвен процент 26,71% /чл.2 на договора/ и ГПР 32,57%. Уговорено е между страните, че размерът на кредита за покупка на застраховка „защита на плащанията" ще бъде платен директно на застрахователния агент, а сумата за

„Застрахователна премия“ е разделена на равен брой вноски, съответстващи на посочения брой вноски в поле „брой погасителни вноски“ и е част от всяка месечна погасителна вноска. Таксата ангажимент се заплаща от кредитополучателя срещу задължението на кредитодателя да сключи договора при фиксиран лихвен процент. Таксата се заплаща при усвояване на кредита, чрез удържането ѝ от кредитодателя от общия размер на кредита. Погасителните вноски съставлявали изплащане на главницата по кредита, ведно с надбавка, съставляваща печалбата на кредитора.

В края на договора е посочено, че с полагането на подписа си кредитополучателя удостоверява, че получил посочената в „Параметри и условия“ сума по посочената в договора банкова сметка, преддоговорна информация в съответствие със ЗПК и екземпляр от договора. Ответникът е подписал кратък медицински въпросник за приемане за застраховане, издаден е сертификат за застраховката на кредита, ведно с общи условия за застраховка „защита на плащанията“.

На 16.03.2017г. кредитодателят превел по банковата сметка на ответника сумата по кредита 5 790 лв., след приспадане на таксата ангажимент от 210 лв.

На 19.08.2019г. бил сключен рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ между кредитодателя на ответника и ищцовото дружество, между които било прехвърлено и вземането от ответника. Цедентът потвърдил на цесионера сключената цесия, както и го упълномощил от негово име да уведомява длъжниците по сключената цесия. Видно от известие за доставяне, ответникът бил уведомен за извършената цесия на 19.12.2019г.

На 21.02.2023г. ищцовото дружество депозирало заявление по реда на чл.410 ГПК против ответника с искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение. Било образувано ч.гр.д. № 767/2023г. на СлРС и заповед била издадена за следните суми: 5 085,04 лв.- главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 21.02.2023г. до окончателно изплащане на задължението; 3 157,93 лв. - договорна лихва за периода от 20.11.2018г. до 20.03.2022г.; 1 960,59 лв. – обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение за периода от 21.11.2018г. до 17.02.2023г. Присъдени са и разноски в размер на 193,18 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение била връчена на длъжника и настоящ ответник по реда на чл.47, ал.5 ГПК, обусловило и депозирание на настоящата искова молба.

В хода на процеса е допусната, изслушана и приета съдебно икономическа експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че ответника направил плащания по кредита в размер на 4 112,55 лв., разпределени по пера както следва: 1 116,56 лв. главница, 2 357,59 лв.- договорна лихва, 638,40 лв.- вноска за застраховка. В ГПР по договора била

включена таксата ангажимент, а дължимите вноски по застраховка на плащанията в размер на 2 016 лв. не, но дори и да се включат ГПР би де увеличил до 44%, т.е. няма да надвиши петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения, съобразно чл.19, ал.4 ЗПК. В месечната погасителна вноска били включени главница и лихва, които били в различен размер за всяка отделна вноска, както и застраховка в размер на 33,60 лв. за всички 60 бр. вноски.

Задължението по кредита в размер на 13 197 лв. било по пера следното: 6 000 лв. главница, 4971 лв.-лихва по главницата, 2016 лв. застраховка и 210 лв. такса ангажимент. Вещото лице посочило, че ако се дължи чистата стойност по кредита съобразно плащанията на ответника, същия дължал 1 887,45 лв. Размерът на остатъчното задължение на ответника по договора за кредит било 4883,44 лв. главница, 2613,41 лв. лихва и 201,60 лв. застраховка. Разликата в претендираната от ищеца като главница сума и установената от експерта идва от обстоятелството, че в претендираната, като главница сума ищецът включил и сумата за застраховка /4883,44 лв. главница плюс 201,60 лв. застраховка = 5085,04 лв. / Лихвата за забава върху главницата от 4 883,44 лв. за периода 20.02.2020г. - 17.02.2023г., с изключение на периода 13.03.2020г.-17.07.2020г. била в размер на 1 326,43 лв. Първата изцяло непогасена месечна вноска по кредита била поредна вноска № 20 с дата на падеж 20.11.2018г.

Горната фактическа обстановка е несъмнена и се установява от приетите и кредитирани писмени доказателства в процеса, както и от писменото доказателствено средство – заключение на съдебно икономическа експертиза, което като неоспорено от страните и изготвено от вещо лице, разполагащо с необходимите специфични знания и опит в областта на икономиката, съдът кредитира изцяло.

Приетото за установено от фактическа страна, обуславя следните правни изводи:

Предявеният по реда на чл.422 ГПК иск е допустим, доколкото е депозиран от лице - заявител, разполагащо с правен интерес да установи със сила на пресъдено нещо съществуването, респ. дължимостта на вземането си по издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, която е връчена при условията на чл.47, ал.5 ГПК.

Предявеният положителен установителен иск има за предмет установяване на съществуването, фактическата, материалната дължимост на сумата, за която е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК. По този иск следва с пълно доказване ищеца, твърдящ наличие на вземането си да установи по безспорен начин неговото съществуване, дължимост спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите, породили неговото вземане.

В конкретния казус се установи наличието на договорни отношения по предоставен потребителски кредит между ответника и трето неучастващо по

делото лице, което обаче е цедент на ищеца по това конкретно вземане. Установи се също така сключен договор между заемотателя на ответника и ищцовото дружество за цесия, по силата на който е прехвърлено вземането от ответника. Доказа се също така и уведомяването на длъжника ответник за извършената цесия.

Съдът намира за неоснователни възраженията на особения представител на ответника за недействителност на договора.

Съдът намира, че процесния договор за заем е сключен в писмена форма, на хартиен носител, по ясен и разбираем начин, като липсват нарушения на правилата на ЗПК. Посочена е главницата по кредита, годишният процент на разходите, фиксиран годишен лихвен процент по кредита, начинът на усвояване, общият размер на всички плащания по договора, условията за издължаване на заема от потребителя, елементите на общата стойност на кредита, ден от месеца за плащане на погасителните вноски и размер на дължимата погасителна вноска, като още е предвидено правото на потребителя да погаси предсрочно кредита и да се откаже от договора. Изготвен е и погасителен план. Последният съдържа елементите съобразно чл.11, ал.1, т.11 ЗПК - информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Това, че в погасителния план не се съдържа разбивка на сумите за главница, лихва и застраховка не води до недействителност на договора за кредит. Този въпрос е разгледан и решен с *Решение № 106/03.06.2022г. по гр.д. № 3253/2021г. III г.о. ВКС*, като е прието, че само по искане от потребителя кредиторът е длъжен безплатно да му предостави извлечение под формата на погасителен план със съответните разбивки по чл.11, ал.1, т.12 ЗПК. Когато не са приложими различни лихвени проценти, какъвто е настоящия случай /при фиксирана лихвен процент/ не е необходимо в погасителния план да се съдържа посочване отделно на главницата и лихвите, които се погасяват с погасителната вноска.

Неоснователни са и възраженията, относно приложимия ГПР по договора. Категорично се доказва в процеса, че таксата ангажимент е включена в него. Действително не са включени в ГПР вноските по застраховката, но това не е необходимо, тъй като се касае за друг, отделен договор. Не се установи сключването на застрахователния договор за защита на плащания по договора за кредит да е било задължително условие за отпускането на кредита. Нещо повече, установи се, че дори и да се включат в ГПР дължимите суми за застраховката на плащанията по договора, то ГПР пак не би надвишил размера, посочен в чл.19, ал.4 ЗПК.

Неоснователно е и възражението за погасяване по давност на сумите по кредита. Не се установи кредиторът да е упражнил правото си да обяви вземането си за предсрочно изискуемо, чрез уведомяване за това ответникът

длъжник. Действително по този въпрос към момента има образувано тълкувателно дело № 3/2023г., но настоящият съдебен състав споделя становището в *Решение № 50173/13.10.2022г. по гр.д. № 4674/2021г. III г.о ВКС*, според което началният момент, от който започва да тече давностния срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за кредит, за който не е обявена предсрочна изискуемост е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита. В случая това е последната вноска с падеж 20.03.2022г. и до датата на депозиране на заявлението по чл.410 ГПК 21.02.2023г. не е изтекъл срок от три години.

Ето защо съдът следва да присъди дължимият остатък от главницата по договора в размер на 4883,44 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 21.02.2023г. датата на депозиране на заявлението по реда на чл.410 ГПК до окончателното плащане. Над тази сума до пълния предявен размер на иска за главница от 5085,04 лв. искът бива отхвърлен. Разликата идва от размера на дължимата застраховка по договор за застраховка в размер на 201,60 лв., но на такова основание няма издадена заповед за изпълнение. Съдът следва да уважи в пълен размер искът, касателно договорната лихва от 2613,41 лв., установен от експерта. Лихвата за забава върху главницата от 4883,44 лв. за исковия период 20.02.2020г.- 17.02.2023г., с изключение на периода 13.03.2020г.-17.07.2020г се установи, че е в размер на 1326,43 лв., в който размер искът бива уважен, а над тази сума до пълния претендиран размер от 1 388,94 лв. бива отхвърлен, като неоснователен.

Предвид изхода на спора ответникът дължи разноски на ищеца, съобразно уважената част на претенцията. Сторените от последния разноски са в общ размер на 2 622,24 лв., от които 2379,06 лв. в настоящото исково производство и 243,18 лв. в заповедното производство. Съобразно уважената част на иска, ответникът дължи на ищеца разноски в размер на 2 546,03 лв.

За отхвърлената част от претенцията по чл.422 ГПК, вр.чл.86, ал.1 ЗЗД ответникът също има право на разноски, но такива той не е сторил реално, поради което съдът не следва да се произнася с изричен диспозитив в тази насока.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че Б. Й. А., ЕГН: ***** от гр.**, ул.**** № ****ДЪЛЖИ** на „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК 200644029 гр.София, бул.”Тодор Александров“ № 109-115, ет.6, бизнес сграда ТАО, представлявано от Л.Д. и С.П., изпълнителни директори следните суми: **4 883,44 лв. /четири хиляди осемстотин осемдесет и три лева и 0,44 ст./**, главница по договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 14630895/15.03.2017г.,

ведно със законната лихва, считано от 21.02.2023г. до окончателното изплащане; **2 613,41 лв.**, /две хиляди шестстотин и тринадесет лева и **0,41 ст./**, договорна лихва за периода от 20.11.2018г. до 20.03.2022г. ; **1 326,43 лв.** /хиляда триста двадесет и шест лева и **0,43 ст./**, обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение за периода 20.02.2020г.- 17.02.2023г., с изключение на периода 13.03.2020г.-17.07.2020г., **като**

ОТХВЪРЛЯ искът по чл.422 ГПК над уважената част от 4 883,44 лв. до пълния предявен размер от 5 085,04 лв., главница по договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта PLUS- 14630895/15.03.2017г., ведно със законната лихва, считано от 21.02.2023г. до окончателното изплащане и над уважената част от 1 326,43 лв. до пълния предявен размер от 1 388,94 лв., обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение за периода 20.02.2020г.- 17.02.2023г. до пълния като **НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.**

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК Б. Й. А., ЕГН: ***** от гр.**., ул.“****“ № *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК 200644029 гр.София, бул.“Тодор Александров“ № 109-115, ет.6, бизнес сграда ТАО, представлявано от Л.Д. и С.П., **сума в размер на 2 546,03 лв.** / две хиляди петстотин четиридесет и шест лева и **0,03 ст./**, деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____